

Torsdag förmiddag 6 november

Jag tassade försiktigt över golvet mellan lägenhetsdörren och hissen (för att det inte ska bli märken i golvmattan). Väl inne på det hårda hissgolvet hörde jag dubbarna klirra mot underlaget. Jag mötte min spegelbild under nerfärden och undrade om jag är riktigt klok när jag såg min toppluva och mina skidhandskar och tänkte på den väderleksrapport jag försökt ignorera: "Östra Svealand snöblandat regn". Utsikten från 14:e våningen över ett disigt gråvitt regnsnöigt Eskilstuna såg skaplig ute på lite håll men kändes inte lika trevlig när jag klev ut ur byggnaden kånkades på min ryggsäck med inbyggd stol. Kjell väntade i sin bil och vi for iväg för att hämta Erik på vår väg till Torshälla och dagens veteranorientering i OK Tors arrangemang.

Kjell och jag valde C-banans 3 km (A-E erbjöds) medan den gamle orienteringsräven Erik som vanligt tog A-banan. Jag hängde av mig jackan i omklädningsrummet och gick till start direkt, för jag vet ju att jag kommer att vara ute i skogen minst en timme. Snön yrde i ansiktet men håller man bara farten så klarar sig brillorna från att imma igen. Och så var jag igång och klev, snubblade, gick, lufsade, sprang, snubblade igen, hittade rätt, stämplade, missade och fick leta efter kontrollen, stannade för att kolla kartan ordentligt men ack då immade sikten igen, klev ner i kärr och fick skorna fyllda med vatten, tog mig över enorma mängder fällda trån, snavade mig fram över ett kalhygge, hasade nerför en berghäll så att vitmossan rykte och dubbarna under skorna gnisslade, fick syn på Kjell /fan – redan ikapp mig! / men också kontrollen, pip så var den elektroniska stämplingen gjord och så fortsatte jag min färd över stock och sten och genom alla snår.

Det hade ibland bildats små stigar i snön efter alla som sprungit där men dem får man vara uppmärksamma på för det är ju inte säkert att det är min kontroll de leder till. Men när jag letade efter den sista (nummer tio) fanns det inte ett endaste fotavtryck före mig så då förstod jag att jag var helt fel. Framme vid en hage fylld av förvånade hästar kunde jag dock läsa in mig på kartan och efter några kringelkrokar komma rätt, stämpla och spurta över en åker till målstämplingen så att leran skvätte om mig. Jag var så trött när jag följde snitseln tillbaks till klubbstugan att jag inte ens fattade att det var dit jag skulle, förrän jag såg att det kom orienterare ut och in genom dörrarna. Efter att ha passerat kansliet (jo, jag blev godkänd och det hela hade tagit 71 minuter) väntade duschen. Det fanns varmvatten kvar tack och lov. Härligt att sätta på torra kläder men skorna? Va, jag hade glömt att stoppa ner gypadojorna i min ryggsäck så jag fick gå i strumplästen in i klubblokalen för fiket. Kjell och Erik satt där och mumsade smörgåsar till kaffet. Stämningen i lokalen (108 deltagare idag) var sedvanligt hög och hjärtligt när alla jämförde kartor och bortförklarade sina missar. Kjell och jag satte förstås också igång direkt. Jag var bara 8 minuter efter honom, så mitt mål (att vara inom 10 minutersmarginalen efter) var uppfyllt. Till sommaren ska jag ha slagit honom!

Dags för hemfärd så jag återvände till damernas omklädningsrum och tryckte ner mina varma sockförsedda fötter i de iskalla och genomblöta orienteringsskorna. När vi sneddade över grusplanen rasslade mina dubbar mot underlaget så Kjell utbrast: "Fan, Gunsan, du har ju rätt underlag och kör dubbat i sånt här väder!"

Snart stod jag i hissen igen på väg upp till mitt hem och betraktade min spegelbild. Läppstiftet var utsmetat, håret hängde blött över pannan. "Är jag riktigt klok som ägnar mig åt något sånt här en torsdagsförmiddag? Nej! Men glad och lycklig!"